

Bacılarımızın çeyiz torbalarından arakladığımız sağlam masır iplerini bir ince ağaca dolayarak uçurtmamızı uçurtmak için dağların yamaçlarına giderdik. Zira kasaba içinde elektrik direkleri, telleri ve çatlar, uçurtmaların en büyük düşmanlarıydı.

En uzağa ve yükseğe fazla kafa sallamadan, gelin gibi süzülerek uçabilen, uçurtmanın sahibinin keyfine diyecek olmazdı. Çok yükseğe çıkan uçurtmaları birbirine tokuşturarak kazaya sebep olmamak, büyük bir ustalık isterdi.

Çavuşlar mahallesi dağ kuyu bölgemizde çığlılarımızı uçururduk. “Karavaların Adem” ve bazı arkadaşları biraz haşara idi. Kendisi uçurtma yapma zahmetine girmez. Gözüne kestirdiği çığlıyı gasp ederdi. Gasp etme şekli de makalemize isim olmuştur.

Şöyle ki, hayli yükseğe çıkmış çığlının ipinin ne kadar çok sert çektiği, hafifçe asılınarak ölçülürdü. Çığlının ipinin gücünü ölçme esnasında, Adem aga, büyük bir ustalıklı, “KITİMiiiiiişşş” diyerek ipi koparır ve uçurtma ile birlikte kaçar.

Bazen de çığlının büyüklüğü, rüzgarın gücü ve ipin sağlamlığı ölçüsünde çığlı ipini koparır ve gelin gibi süzülerek gidebildiği kadar uzaklara kaybolur giderdi. Bu kayba uğramamak için ipin yeterince sağlam olması gerekirdi. Haddinde fazla kalın ip ise, çığlının yeterince yükselebilmesini engellerdi.

Çığlımız dengesini ve uygun havasını da bulduğu zaman öyle güzel yükselirdi ki, mevcut ipin hepsi salınır ve kaçırtmadan yeni ipler ilave edilirdi. Buraya kadar güzel de, bunun bir de toplaması vardı. Malum el ile küçük ağaca döndüre döndüre ipin dolanması gerekirdi. Vakit akşam ise, ipi dolamak yatsıyı bulur eve dönemediğimiz için analarımız bizi aramaya çıkardı.

Çığlılarımızı okullarımıza da götürür, teneffüslerde okulumuzun bahçesinin uygun yerlerinde uçururduk. Çığlımızın uçuşu güzel ve zevkli ise, bütün mevcut ipini salardık. 10 dakika sonra teneffüsün biteceğini düşünemezdik. Dersin bitmesine az bir süre kala uzun kuyruğu en alt çığ boğumlarına dolanmış gururumuz uçurtmamızla sınıfa girerdik. Ne ceza alacağımız ise, öğretmenimizin keyfine ve affediciliğine bağlı olurdu.

Çığlılarımızı evimizin en özenli bir yerinde saklamamız gerekirdi. Zira farkına varılmadan üzerine bir eşya veya malzeme konulması çığlarının kırılmasına veya kağıdının yırtılmasına sebep olabilirdi.

Bizim çocukluğumuzda “toy Joys” dükkanları yoktu. Bütün oyuncaklarımızı ve eğlenme aparatlarımızı kendimiz üretirdik. İş yapma melekelerimizi de böylece geliştirmiş olurduk.

Selam, sevgi ve dualarımla. Allah’a (cc) emanet olunuz.

29 Şubat 2016 Saat: 20.00 Antalya

Yrd.Doç.Dr. Süleyman COŞKUNER

Kaliteli Yaşam Uzmanı